

ANA MĂNESCU

QUASAR

"UNIVERSUL A ÎNCEPUT CU UN BANG
ȘI S-A TERMINAT CU UN SĂRUT, CA TOATE MARILE IUBIRI."

HERG BENET

Colecția $\sqrt{6}$

HERG BENET
P U B L I S H E R S

2015

© 2015 Ana Mănescu

© 2015 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport audio, video sau electronic, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Herg Benet Publishers

Str. Dr. Burghilea nr. 22, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Foto copertă: © Skreidzeleu | shutterstock.com

Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MĂNESCU, ANA

Quasar / Ana Mănescu. - București : Herg Benet, 2015

ISBN 978-606-8530-87-1

821.135.1-4

ANA MĂNESCU

QUASAR

FRAGMENTE DIN CARTE

HERG BENET
PUBLISHERS

Ana Mănescu s-a născut în capitala României pe 23 aprilie 1989 și a absolvit Colegiul Național „Gheorghe Lazăr“ din București. A făcut patru ani de istorie și unul de jurnalism, dar a învățat mai multe din voluntariat. Este jurnalistă și promotor cultural și editorul șef al proiectului societatesicultura.ro. A mai colaborat cu diverse reviste și asociații de tineret. Își numește articolele, atât cele scrise, cât și cele editate de ea, *povești-de-dat-mai-departe*. Înainte să fie acestea, însă, a fost proza. Scrie cu gânduri serioase de la 16 ani, și tocmai de aceea a publicat abia la 24. Din toamna lui 2013 a început să trimită texte mai multor reviste, iar la începutul lui 2014 a debutat în print cu romanul *alter.ego*. (editura Herg Benet).

E fascinată de legătura dintre istorie și literatură, crede în microschimbări și în România și consideră că fericirea înseamnă pisici, iubire, cunoaștere, muzică și cărți. În fiecare zi învață ceva nou și se (re)îndrăgostește. Are multe fobii și obsesii, dar e ferm convinsă că literatura salvează vieți. Ei, cel puțin, i-a salvat vreo trei. Visul său, rezumat în două fraze, este: *Într-o zi mă voi muta pe o plajă, unde voi scrie cât voi trăi. Sau voi trăi cât voi scrie.*

O găsiți și în locul său de joacă, pe anamanescu.ro.

Lui Alexandru,

*Aș vrea să scriu despre
noi, dar suntem fericiți.*

Dacă alegi să trăiești, atunci alegi și să mori.
(Jostein Gaarder – *Fata cu portocale*)

I. Mi s-a părut că te-am văzut pe stradă,
printre chipuri speriate și trupuri încovo-
iate. În bălți și găurile din asfalt șuvițele
smulse în disperare se dezintegrau în ploaia
acidă. Tu zâmbeai de sub umbrela ta roasă. Și
am știut că într-un alt context te-aș fi putut
iubi. Mult. Colosal. Sfâșietor.

Apocalypse, please

My entire life is waiting to see the person with whom I am currently obsessed, starving the weeks away until our next fifteen minute appointment.
(Sarah Kane – *Crave*)

*Ne minunăm cuminți și goi, sărim
din flori în flori
Dar florile de spin ce lasă sânge-n
palme le-mpletim de ce?*
(Alexandrina – *Flori de spin*)

- Ți-am povestit despre quasari?
- Mi-e somn, Sara.
- Hai să-ți spun despre vis, vrei?
- ...
- Vrei?
- Mmmda.
- Eram în Londra. Bombele și stelele cădeau peste antenele de pe blocuri, peste aparatele de aer condiționat, peste mașini decapotabile sau ruginite. Școlile și teatrele, bisericile și bordelurile, parcurile

și uzinele ardeau împreună. Iar noi făceam dragoste printre bucăți de șrapnel, pe pături de praf cosmic și de fluturi amețiți. Ne mișcam în valurile calde și fragmente din orașul pe care l-am făcut al nostru ne zgâriau sau ne murdăreau. Ne iubeam acronic, ne iubeam cu ochelari cu infraroșu ca să vedem cum ne iubeam, cum ne iubeam arzând, sub un quasar și un război atomic. Și știi ce mi-ai spus? Mi-ai dat părul după urechi și mi-ai spus: „My dear, we're fucked.“

— ...

— Matei?

— Ce?

— Ai auzit?

— Da, fuck, da, nu acum.

— Trezește-te!

— Ceee? Ce ai? Ce vrei?

— Întreabă-mă ceva.

— Ce?

— Nu știu, orice.

— Te-am întrebat.

— Ce?

— Ce?

— Bă, tu-ți bați joc de mine?

— Sara, ești ne bună? Mi-ai spus să te întreb ceva și te-am întrebat: ce?

— Vorbește cu mine.

— Mi-e somn. Vorbim mâine.

— Asta spui mereu.

- Bine, vorbim acum...
- Păi spune ceva.
- Ce?
- Nu știu, întreabă-mă ceva.
- Ce ai visat ieri?
- Mereu mă întrebi despre vise.
- Visele sunt cea mai frumoasă parte din tine.
- ...
- Deci ce ai visat ieri?
- Că orașul ne judeca de sub ape.
- Cum așa?

— Străzile erau vinete și pisici ude săreau de pe un acoperiș pe altul. Era vina florilor. Se rugaseră pentru ploaie, dar nu se așteptaseră la potop. Din corabie, oamenii hohoteau neîncetat și se condamnau. Nu știau, nu realizau că lacrimile lor aduseseră sfârșitul, că regretele lor târzii inundaseră țărmurile. Se văitau ca niște prunci înfometăți, iar apele creșteau, creșteau...

- Înțeleg.
- Nu cred că o faci.
- ...
- Spune-mi altceva.
- Ce?
- Nu știu, fă un joculeț cu mine.
- Hmm. Descrie-te într-un cuvânt.
- Dificilă.
- Asta puteam să-ți spun și eu. Ceva ce nu știu deja.

- Necunoscută.
- Nu suntem toți?
- Eu te cunosc pe tine.
- Sunt simplu, nu-i greu s-o faci.
- Tu nu mă cunoști pe mine.
- Cum poți să spui...
- Știi doar ce avem în comun. Asta nu e suficient pentru cineva ca mine.
- Dificil?
- Nu, obsesiv.
- De ce spui asta?
- Știi ce-am visat acum câteva săptămâni? M-a dat foarte tare peste cap.
- De ce ești obsesivă?
- Lava topea fundațiile blocurilor. De la ferestre săreau umbrele și rochii colorate, iar ultimele flori rămase pe lume se topeau pe bulevardele lichefiate. Un soare nou radia luna, o ardea; ce rămăsese din ea lumina violet și orbea oamenii refugiați pe acoperișuri.
- De ce ești așa?
- Lava creștea. Potopul venise, dar era de foc și nicio Arcă nu avea să îi reziste. Nimeni nu putea stăpâni valurile încinse ce se loveau de terase, de balcoane, ce aruncau stropi și moarte pe tălpile bărbaților speriați care strângeau femei în brațe, femeilor speriate care strângeau copii în brațe, copiilor speriați care strângeau pisici în brațe...
- Știi de ce?

— Știi ce e ironic? Omenirea s-a războit milenii întregi pentru a sfârși ținându-se în brațe.

— De ce ești obsesivă?

— Pentru că așa sunt construită.

— Adică?

— Te iubesc mereu, nu doar când suntem fericiți. Și mi-e dor de tine și când ești lângă mine. Nu știi cum te poți abține să nu te gândești mereu la mine, pentru că eu m-am apucat să țin jurnale ca să nu-ți scriu ție. Vreau să vezi și tu cum e să te trezești noaptea din oră în oră, nervos fiindcă m-ai tot visat și pentru că niciodată nu rămânem împreună. Mi-aș dori să fii și tu maniac, gelos, posesiv, obositor și foarte, foarte obosit.

— Cine poate trăi așa?

— Cum ai putea altfel?

— Iar ai dat iama în vinul pentru gătit?

— Nu poți înțelege. Tu știi cum să fii normal. Eu doar cum să funcționez normal.

— Vreau să...

— Nu pune mâna pe...

— Sara, ridică-te! Sara, potolește-te, știi foarte bine că n-ai nici pe dracu'. Iar începem? Cum se face că ai spasme și crize și căcaturi doar când nu ai chef să te ating?

— Te-am – ru – gat – să – nu.

— Și eu să te potolești, dar văd că nu are importanță ce zic.

— Nu înțelegi.

— Ce – să – în – țe – leg?

— Acum începem și o putem lua pe orice drum. Așa de tineri suntem. Nu ar trebui să ne complicăm atât.

— ...

— Chiar vrei să-ți spun?

— ...

— Beau cacao englezească în fiecare dimineață și vin roșu seară de seară. Mănânc numai prostii între ele. Am playlisturi pentru orice situație. Și cuvinte, nu uita de cuvinte. Iar când nimic nu funcționează, știu cum să îmbrățișez, cum să zâmbesc, cum să plâng. Cu sau fără tine. Cu sau pentru tine.

— ...

— Îmi cumpăr genți mari ca să am unde să-mi ascund cărțile. Nu o să te pun să mi le cari, stai liniștit, doar să mi le așezi pe raft. O să iubesc să fac mizerie după tine, să văd cum te enervezi și îți dai ochii peste cap, cum le aranjezi la linie. Le voi trânti pe jos, una câte una, și îți voi recita paragrafele pe care le știu pe dinafară – multe, foarte multe. Pentru fiecare pe care îl spun perfect o să mă săruți – și vor fi multe, foarte multe, așa că o să-ți cumpăr un balsam de buze. Colorat, ca să râd. Colorat, ca să contabilizez iubirea. Și va fi multă, foarte multă.

— ...

— O să mă plâng des și o să studiez tavanul în

fiecare loc nou în care o să mă târăști. Niciodată de plictiseală. Dar nimeni nu se uită în sus, n-ai văzut? Și acolo se ascund pânzele de păianjen și firele lungi de praf, acolo sunt fixate oglinzile care ne surprind toate secretele. O să obolesc repede și o să te ademenesc acasă cu promisiuni de așternuturi și fonate. Voi aprinde lumina de șapte ori. O să te uiți la mine și eu pe pereți.

— ...

— O să mă rog în fiecare seară. O să te rog în fiecare dimineață.

— ...

— Voi căuta scuze ca să te văd când nu ai chef și ca să te evit când mă cauți. O să cunoști cel puțin trei versiuni ale mele. Și îți vei da seama că niciuna nu te minte.

— ...

— O să vezi cât de des mă gândesc la moarte și cât de perversă sunt. O să te sperie accidentele și scârboșeniile din capul meu. Nu vei ști dacă idealurile sau coșmarurile mele sunt mai rele. Pentru fiecare obsesie a ta o să am una mai bolnavă sau mai stupidă.

— ...

— Sunt absolut exasperantă. Vorbesc puțin, dar neobrăzat, nu știu să îmi țin mâinile acasă sau zâmbetul subtil și am așteptări mari de la tine.

— ...

— Te vei uita strâmb la mine și îți vei face planuri

de evadare. Dar o să refuzi să pleci. Pentru că o să vezi cât de des mă gândesc la fluturi și la quasari. Și o să mă iubești pentru asta. Și pentru cât de mult te vreau eu, mereu, oricum.

— ...

— Mereu.

— ...

— Oricum.

— ...

— Sunt dificilă, ții minte că e primul lucru pe care ți l-am spus despre mine? Știai asta. Nu înțeleg de ce te plângi acum.

— ...

— Cum mă vrei? Aproape toată sau aproape deloc?

— Vreau să mă lași să te ating.

— Nu.

— De ce nu? Nu e ca și cum nu ți-ar plăcea. Ieri ți-a plăcut. Ieri ți-a plăcut?

— Da, normal. Dar ieri a fost altceva.

— Și azi ce s-a schimbat?

— O să treacă.

— O să treacă?

— O să treacă...

— Ce?

— Frica.

— De?

— Sfârșit.

- Al cui? Doar nu al nostru...
- Al nostru. Al lor. Al meu. Al nostru.
- Sara, frigi. Ai febră?
- Sunt bine.
- Ți-a luat foc fața.
- Focul... da...
- Acum o să-mi spui despre foc?
- Vrei să-ți spun despre foc?
- ...

— Focul a devenit zambilă, zambila – șarpe, șarpele – pisică, pisica – femeie; unii o numesc reîncarnare, alții un soi de evoluție. Noi îi spunem dragoste, dragoste lacomă de viață. Femeia mușcă din buză, buza mușcă din sân, sânul apasă sufletul, iar sufletul se dă în leagăn. Femeia devine bărbat când din ea se naște un fiu care poartă în sânge atâtea trecături, greșeli, păcate și iubiri; fiul devine femeie când o zărește pe ea și o sărută și o ascunde și se ascunde. Sfârșiți, ei adorm în sudoare și după o vreme mor tot în ea, în balta care le-a absorbit viețile întregi, certurile, săruturile, vacanțele, dorințele, visele, serile obosite, diminețile leneșe. Lumea s-a născut în foc și va muri în apă. Așa că stai departe de ea. Hai să fugim în deșert, cel mai bine. Vrei?

- Iar ai băut, nu? Recunoaște măcar.
- Ești punctul de pornire, știi?
- ...
- Cu tine ar putea începe totul.

— ...

— Și tot tu poți să ne distrugi.

— ...

— Ce alegi?

— Cum pot eu să distrug ceva?

— Pentru că mă atingi și eu visez că murim.

— Sunt doar vise.

— Sau viziuni.

— Sau halucinații.

— Sau viitorul. Spirala.

— ...

— Matei, spune-mi ceva, spune-mi despre noi, despre mine.

— Cred că ai nevoie de somnifere ca să nu mai ai coșmaruri. Și calmante pentru atacurile astea de anxietate sau de panică sau ce-or fi ele.

— Asta ai înțeles tu din tot?

— Sara...

— Nuuu! Ți-am zis să nu mă mai atingi, nu suport să mă atingi, nu poți fi aici doar când vrei, nu așa merg lucrurile. De fiecare dată când pui mâna pe mine am un coșmar, visez o apocalipsă și știu sigur că lumea moare puțin. De fiecare dată când mă mângâi și știu că o să pleci, eu mor puțin.

— ...

— Spune ceva.

— O să te ating.

— Matei! Nu...

— Ba da.

— Te rog, nu?

— Sara, o să te ating mereu. Vrei, nu vrei, o să fiu mereu aici.

— Nu, nu, vreau să plec, nu mai vreau să mă chinui, nu merită. O să murim, înțelegi? Lasă-mă și pe mine să stau liniștită, vreau să dorm și eu ca omu', nu să visez apocalipse și oameni cu parașute...

— Roșii?

— De unde știi?

— Omul cu parașuta roșie a aterizat, dar la știri spuneau ceva despre meteoriți și cutremure, vulcani și oceane revărsate.

— Nu, de unde știi?

— O explozie a făcut oamenii să alerge ca gândacii în lumină. Deasupra noastră era o ploaie de stele și ciment încins. Ne era frică și încremeneam, eram fascinați și ne topeam.

— Nu, nu, nu, nu, nu, nu...

— Omul își strângea parașuta și râdea cu lacrimi, sau plângea cu sughituri. În coliziunea dintre stele și ciment, când auriul s-a unit cu roșul, am văzut ceva magic. Și când albul ne-a orbit pe toți...

— Nu, te rog eu să nu...

— ...mi-am dat seama că în sfârșit suntem egali.
În sfârșit suntem egali!

— Nu.

— Iar moartea într-o apocalipsă e cu adevărat

frumoasă.

— Nu.

— Sara.

— Nu mă atinge, nu vreau să te mai văd.

— Sara.

— Nu, nu, te rog, lasă-mă, te rog eu mult!

— Ești sigură?

— ...

— Atunci du-te! Lasă frica și simte. Oricum nu scăpăm niciunul. Ce rost are să trăiești cu grijă? Fă-o nesăbuit. Treci pe roșu. Pe sub scări. Caută pisici negre. Sparge oglinzi.

— ...

— Sparge-o!

— Nu pot, Matei. Nu vreau să plec de tot.

— Nu plec, doar facem schimb de roluri.

— Ce spui acolo?

— Ai câștigat. Depinde de tine acum.

— Niciodată nu m-ai lăsat pe mine să aleg. Trebuie să fim responsabili, cumpătați, raționali, nu?

— Da, se pare că asta nu a mers. E rândul tău acum. Nu o da în bară.

— Nu știu cum să încep, Matei.

— ...

— ...

— Pleacă din fața oglinzii.

II. Ceea ce e refuzat nu dispare, ci crește. Unii oameni sunt magneți. Sunt găuri negre care încep cu o stea și ajung să înghiță galaxii întregi. Sunt cei care încep cu un sărut și ajung să absoarbă trupul cu totul, cu firele de păr și unghiile și sângele, cu lacrimile și bubele, cu saliva și măduva, cu toate organele, cu fiecare moleculă, cu totul. Orice ai face, oricât ai încerca să fugi, nu-i poți ignora. Te vor prinde, te vor cuprinde și vei fi al lor. Ceea ce e refuzat nu dispare. Ci crește. Și te macină. Și te amestecă. Te trage pe nas, te topește, te ascunde, te schimbă, te ucide și devii și începi.

Grădina

*tu nu știi că oasele au îngălbenit deja
și nimeni nu a mai găsit drumul spre casă
ci doar noroiul pe unde dragostea
zăcea împrăștiată
(George Serediuc – Soarele mecanic)*

*My plug in baby
In unbroken virgin realities
Is tired of living
(Muse – Plug In Baby)*

— Să nu-ți fie teamă, mamă.

Ea stă întinsă sub toate cuverturile din casă. Ție ți-e frică să ieși din dormitor, dar coșmarul s-a mutat în pat.

Năvălești pe holul pe care alergai când erai copil. Nu îi găsești niciodată capătul, vocea ei te chema mereu înapoi. Dar de acum poți fugi. Și ce dacă te strigă mama?

Ochii nu ți s-au adaptat încă și te tot împiedici. Nu cazi, nu ai cum, pereții îți strâng brațele ca

SFĂRȘIT FRAGMENTE DIN CARTE

Cuprins

I.	7
Apocalypse, please	9
II.	21
Grădina	23
III.	29
Umbra Contesei	31
IV.	47
...și pietrele devin nisip, dar nu știu încă	49
V.	63
Hanul	65
VI.	81
Diafan	83
VII.	87
Explozii de omizi	89
VIII.	113
Prima bătaie, ultima tresărire	115
IX.	123
Quasar	125
X.	131
Momentul zero	133
XI.	141

www.hergbenet.ro

Herg Benet Publishers

Bun de tipar: februarie 2015. Apărut: 2015.

Editura Herg Benet, Str. Dr. Burghilea 22,
sector 2, București, România.

E-mail: editor@hergbenet.ro

HERG BENET
PUBLISHERS

„Ana Mănescu este o scriitoare tulburător de generoasă: ea nu împărtășește cu cititorii doar ceea ce este la suprafață, explicit, nedureros, blând; îi plac subteranele, ascunzăturile, visele uitate, amenințările mute, teama ființei de ea însăși, întunericul care are nevoie doar de o scânteie pentru a se preschimba în lumină orbitoare. Și ni le oferă pe toate, cu sinceritate și o delicatețe care nu se mai regăsește în nicio altă carte pe care ai putea-o citi vreodată. *Quasarul* poate construi o lume și o poate exploda într-o bătaie de aripi. Pentru că totul și nimicul înseamnă altceva numai după ce au fost atinse de iubire.

Ana scrie despre acele clipe în care ești cel mai adevărat *tu* care a existat vreodată. Și ești cel mai mult *tu* când ești prins în iubire, ca într-o capcană de soare.“

Cristina Nemerovski

recomandare

societatesicultura.ro

www.hergbenet.ro

9 786068 530871 >